

Arrest

nr. 59 600 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Muaeed Ali, bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren te Basra op 02/05/1990. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U heeft school gelopen tot uw tweede middelbaar in 2004. Na uw studies bent u eerst bij de broer van uw vriend (A.B.) beginnen te werken als haarkapper. In 2007 heeft deze vriend zijn eigen kapperszaak opgestart, waar u werkte als kapper en tatoeëerder. Als gevolg van dit beroep heeft u twee dreigbrieven ontvangen. De eerste dreigbrief heeft u op uw werkplaats ontvangen op 15/01/2010. Twee maanden later bent u terug aan het werk gegaan. Op 25/05/2010 heeft u een tweede dreigbrief ontvangen. Tengevolge van deze twee bedreigingen heeft u beslist het land te verlaten.

U verklaarde zich vluchteling in België op 19/07/2010.

B. Motivering

Na uw gehoor van 10/01/2011 dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Zo kan er weinig geloof worden gehecht aan uw feitenrelaas en bijgevolg aan het concrete vluchtmotief als zou u vervolgd worden ten gevolge van uw werk als tatoeëerder.

Er kan immers weinig geloof worden gehecht aan uw beroep als tatoeëerder. Dit omdat u vooreerst geen aannemelijke uitleg kan geven op de vraag waar u dit vak aangeleerd heeft. Zo verklaarde u dit gedaan te hebben door het te beoefenen op een tiental vrienden. Dat dit uw enige 'opleiding' zou zijn geweest, is opmerkelijk (CGVS p.5). Ten tweede kan u bijzonder weinig gegevens verstrekken over het tatoeëertoestel dat u sinds 2007 dagelijks zou hebben gebruikt. Zo verklaarde u dat u geen merknaam van het toestel kent omdat u niet kan lezen en dat u dit evenmin van de gebruikte inkt kent (CGVS p.3-4). Later in het interview geeft u aan dat het om een niet origineel toestel zou gaan. Als wij vragen hoe u dit dan weet, kan u ons hiervoor geen verklaring geven (CGVS p.7). Op de vraag of u een schets wil maken van dit toestel, maakt u een zeer eenvoudige tekening zonder enig detail. Dat u jarenlang deze job zou hebben uitgeoefend zonder enige concrete gegevens te kunnen verschaffen over het toestel dat u hiervoor gebruikte, is weinig geloofwaardig.

Verder kan u ons geen voorbeeldtekening geven van het soort tatoeages dat u maakte. U zou enkel tekeningen van het internet gebruiken, die door een vriend werden gedownload (CGVS p.4). Op onze vraag of u eventueel bewijzen heeft van uw beroep als tatoeëerder en of u dit meer kan verduidelijken, komt u niet verder dan ontkennend te antwoorden en te stellen dat u het merk van de inkt niet kent, dat u de websites niet kan onthouden en dat u niets weet aangezien u moeilijk kan lezen en schrijven (CGVS p.8-9). Deze vaststellingen ondermijnen sterk uw relaas omdat u tijdens het interview aangeeft dat u dit beroep sinds 2007 uitoefende en u gemiddeld twee tot drie mensen per dag tatoeëerde (CGVS p. 3-4). Aangezien de door u ingeroepen vervolgingsfeiten het rechtstreekse gevolg zijn van uw job, dienen bijgevolg eveneens vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaringen dienaangaande.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de schriftelijke bedreigingen die u zou hebben ontvangen. Als wij u vragen of u de tweede dreigbrief gelezen heeft, antwoordt u bevestigend. Wanneer wij u vervolgens naar de juiste inhoud van de tweede dreigbrief vragen, geeft u als antwoord: "dat ik Irak binnen de drie dagen moet verlaten anders zal er iemand van de familie pijn gedaan worden" (CGVS p.8). Als wij echter de brief door u laten voorlezen tijdens het gehoor, blijkt dat de inhoud ervan in het geheel niet strookt met de door u eerder aangehaalde verklaringen. In de brief wordt gevraagd dat u zich binnen de drie dagen zou aanmelden bij een kantoor van Hezbollah. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden geeft u aan dat u de brief geïnterpreteerd heeft en u analfabeet bent (CGVS p.8). Dit is geen afdoende verklaring voor het feit dat de inhoud van deze brief dermate sterk afwijkt van uw verklaringen over deze brief. Wanneer u verder gevraagd wordt naar andere inhoudelijke kenmerken van de dreigbrieven, geeft u aan dat er verzen uit de Koran in vermeld staan. U weet echter niet meer over welke verzen het ging (CGVS p.6). Het is op zijn minst bevreemdend dat iemand die gevlucht is als gevolg van geschreven bedreigingen uiterst weinig en zelfs foutieve inhoudelijke informatie over deze bedreigingen kan verstrekken. Het zou kunnen verwacht worden dat u zich deze zaken beter zou herinneren indien ze de kern van uw vrees voor vervolging uitmaken.

Daarnaast legt u bevreemdende verklaringen af met betrekking tot deze tweede dreigbrief, die door uw vader gevonden werd. Hij zou de inhoud van deze dreigbrief nooit gelezen hebben: hij zou enkel gezien hebben dat hij afkomstig is van de Hezbollah. Uw vader zou echter op basis van deze brief beslist hebben dat u het land onmiddellijk moest verlaten (CGVS p.8). Ook dit is niet ernstig.

Tevens toont u geen verdere interesse in de gevolgen van de door u aangehaalde actuele vrees, waardoor deze bijkomend ondermijnd wordt. Volgens uw verklaringen was (A.B.) uw beste vriend en handelspartner. Hij heeft tengevolge de eerste dreigbrief die u ontvangen had zijn handelszaak een maand moeten sluiten (CGVS p.6). Niettegenstaande dit bent u onmiddellijk na de tweede dreigbrief vertrokken en heeft u nadien geen contact meer opgenomen met uw vriend Achmed Bani. Als reden hiervoor geeft u aan dat u hem niet meer wil lastigvallen en dat u van uw familie met niemand contact mag hebben (CGVS p.10). Dit is niet ernstig: het kan moeilijk ingebeeld worden dat deze overwegingen u zouden verhinderen uw goede vriend te waarschuwen en in te lichten over uw lotgevallen. Verder heeft u er geen idee van of zijn handelszaak nog bestaat (CGVS p.10). Nochtans neemt u één tot twee keer per week contact op met uw familie in Basra, zodat kan aangenomen worden dat u zich over dergelijke zaken (die u rechtstreeks aanbelangen) wel eens geïnformeerd zou hebben (CGVS p.2). Het feit dat u op geen enkele manier informatie heeft over de situatie van uw vriend en handelspartner Achmed Bani en hiertoe zelfs geen pogingen heeft ondernomen, roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Om bovenstaande redenen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asiëlzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie

in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen. Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiïetische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het zuiden die gericht waren op sjiïetische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit het Basra zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde stukken (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, voedselrantsoenkaart en woonstkaart) vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Wat de motieven van de bestreden beslissing betreft dat het ongeloofwaardig is dat hij het beroep van tatoeëerder heeft uitgeoefend, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor concrete informatie heeft gegeven over het toestel en de inkt waarmee hij tatoeëerde. Hij weet inderdaad het merk van het toestel niet meer, vermoedelijk omdat het om een namaakproduct gaat. Hij heeft wel degelijk een gedetailleerde tekening gemaakt van de tatoeëernaald waarmee hij werkte en hij maakte zelf geen ontwerpen om te tatoeëren maar maakte bestaande tekeningen na. Verzoeker meent dat het normaal is dat hij deze details niet kent. Hij heeft slechts een beperkte opleiding genoten en kan amper lezen en schrijven. Verzoeker wijst op het verschil in tatoeages zoals gekend in België.

Verzoeker merkt op dat, waar verweerder meent dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de schriftelijke dreigingen die hij zou ontvangen hebben, dit een loutere interpretatie is van verweerder. Verzoeker wijst er op dat de tegenpartij voorbijgaat aan het feit dat er reeds een eerste waarschuwing is geweest en dat verzoeker desondanks toch verder gegaan is met het zetten van tatoeages. Indien hij zich zou hebben aangeboden bij Hezbollah zou hij zwaar zijn aangepakt en mogelijks vermoord zijn geweest.

Verzoeker haalt aan dat ook de redenen waarom hij geen contact meer heeft met zijn vriend geen tegenbewijs is dat het verhaal van verzoeker niet zou kloppen. Dit is een loutere interpretatie van de tegenpartij die niets met de grond van de zaak te maken heeft.

Verweerder heeft onvoldoende onderzoek gedaan naar de toedracht van de feiten.

Verzoeker wijst op de stresssituatie waarin hij zich bevindt om de tegenstrijdigheden te verklaren.

2.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verweerder merkt terecht op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker geeft echter niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur zou geschonden zijn zodat dit onderdeel van het middel, indien al ontvankelijk, niet dienstig wordt aangevoerd.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder *“onvoldoende onderzoek [heeft] gevoerd naar de ware toedracht van de feiten (...)”* alsook dat het aan verweerder is *“(…) om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben bij zijn terugkeer (...)”* dient opgemerkt te worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op

het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal een onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de ware toedracht van zijn zaak, merkt verweerder terecht op dat verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* toelicht hoe de commissaris-generaal dan wel zou zijn te kort geschoten in zijn onderzoek. Bovendien is de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken zodat van een overdreven summier onderzoek geenszins sprake is.

In de mate dat verzoeker verklaart dat hij tatoeëerde teneinde inkomsten te verwerven dient te worden opgemerkt dat hij amper kon toelichten waar hij dit vak geleerd heeft, weinig gegevens kon verstrekken over het tatoeëertoestel die hij gebruikte, geen gedetailleerde tekening van dit toestel kon maken en evenmin een voorbeeldtekening kon geven van de tatoeages die hij maakte. Verzoeker legde ook geen begin van bewijs neer van zijn activiteiten als tatoeëerder en kon hieromtrent niet meer uitleg verschaffen. Indien verzoekers verklaringen aangaande zijn beroep als tatoeëerder daadwerkelijk op de waarheid berusten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze beroepsactiviteiten op uitgebreide wijze kan toelichten. Indien verzoeker al tatoeages plaatste, dient uit zijn verklaringen te worden afgeleid dat dit op zeer bescheiden schaal gebeurde en dan nog op zeer amateuristische wijze, zodat hij niet aantoonde dat er hieromtrent een publieke bekendheid bestond.

Waar verzoeker verwijst naar zijn beperkte opleiding ter verschoning van zijn beperkte kennis en het feit dat hij amper kan lezen en schrijven, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde tot het tweede middelbaar naar school te zijn geweest (administratief dossier, stuk 8, p.1), zodat aangenomen moet worden dat hij de nodige lees- en schrijfcapaciteiten bezit.

Aangaande de inhoud van de tweede dreigbrief wordt verweerder gevolgd in zijn repliek dat de bestreden beslissing terecht weergeeft dat de verklaringen van verzoeker aangaande de inhoud van de tweede dreigbrief niet overeenstemmen met de inhoud van deze brief. Waar verzoeker meende dat in deze brief geschreven staat dat hij binnen de drie dagen Irak moet verlaten en dat anders iemand van zijn familie zal worden pijn gedaan, blijkt de ware inhoud van de brief te stellen dat verzoeker zich binnen de drie dagen dient aan te melden bij een kantoor van de Hezbollah (stuk 11, map 'documenten'). Evenmin kon verzoeker preciseren welke koranverzen in deze brief vermeld staan. Gezien deze dreigbrief de directe aanleiding vormt voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de inhoud van deze brief op een correcte wijze kan toelichten. Het feit dat dit niet het geval is, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees. Waar verzoeker wijst op het feit dat de tegenpartij voorbijgaat aan het gegeven dat er reeds een eerste waarschuwing is geweest en dat verzoeker desondanks toch verder gegaan is met het zetten van tatoeages, merkt verweerder terecht op dat deze bewering op geen enkele wijze afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bijzonder weinig en bovendien foutieve informatie weergeeft aangaande de dreigbrief die hij zou ontvangen hebben en die, gelet op het feit dat deze brief de onmiddellijke aanleiding was om het land van herkomst te verlaten, de kern uitmaakt van zijn asielaanvraag. Voormelde vaststelling ondergraaft op fundamentele wijze verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Inzake het motief dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn (beste) vriend en collega (A.B.) wordt vastgesteld dat terecht werd aangehaald dat hij zich niet, zelfs niet via zijn familie, inlicht omtrent diens lot, hetgeen verder twijfels oproept voor zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing "*louter verwezen [wordt] naar het feit dat verzoekster (sic) in haar land van herkomst maar hulp had moeten zoeken bij de bevoegde organisaties en instanties*", blijkt dat dit feitelijke grondslag mist.

De aangevoerde stresssituatie kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor voormelde vaststellingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing *“niet alleen gemotiveerd [is] op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 31.01.2011 van het Commissariaat-Generaal is dan ook genomen met machtsoverschrijding.”*

Verzoeker betoogt dat waar verweerder stelt dat de situatie dermate verbeterd is zodat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, verweerder uitgaat van algemene rapporten die geen betrekking hebben op de situatie van verzoeker.

2.2.2. Machtsafwendingshouding houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die hem werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Het onderdeel van het middel is, voor zover het gesteund is op machtsafwendingshouding, niet ontvankelijk.

Waar verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing slechts lichtzinnig en foutief is gemotiveerd, dat er onvoldoende onderzoek werd verricht naar de ware toedracht van de zaak en dat het CGVS uitgaat van een eigen interpretatie die niet gesteund is op een enig objectief bewijsstuk, antwoordt verweerder terecht dat verzoeker zich beperkt tot een loutere kritiek zonder in het minst op concrete wijze aan te tonen dat deze kritiek gegrond zou zijn. Voorts wordt verweerder bijgetreden waar die opmerkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle gegevens uit het administratieve dossier, van algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en van alle dienstige stukken. Verweerder benadrukt te dezen dan ook terecht dat de commissaris-generaal op basis van pertinente motieven die allen hun grondslag vinden in het administratieve dossier tot de bevinding is gekomen dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig wordt ondermijnd, daar waar verzoeker zich beperkt tot vage en ongeloofwaardige beweringen zonder een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het minst aan te tonen.

Wat de aangehaalde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt verwezen naar het hogergestelde inzake de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zodat aan deze vereisten is voldaan.

Verweerder wijst er voorts terecht op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, en aldus de toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, blijkt uit de landeninformatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat niet kan gesteld worden dat er in Zuid-Irak een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker doet met zijn loutere bewering dat er dagelijks nog verschillende aanslagen plaatsvinden en dat er dagelijks tevens nog verschillende doden vallen geen afbreuk aan de informatie aangaande de actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Basra, waarvan verzoeker afkomstig is, relatief kalm is en dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Voormelde veiligheidssituatie, omschreven in de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 12), is actueel niet aan bijzondere veranderingen onderhevig, zoals blijkt uit het ter zitting neergelegde en door de verzoeker niet gecontesteerde document uitgaande van verweerder omtrent de “actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” (gedateerd 20 december 2010).

In zoverre verzoeker zich zou beroepen op zijn asielrelaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus wordt opgemerkt dat het duidelijk is dat zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden

zodat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a en artikel 48/4, § 2, b.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 3 en 14 EVRM.

2.3.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf; HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kan een schending van artikel 3 EVRM niet worden ingezien.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 14 EVRM blijkt dat verzoeker niet uitwerkt op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel heeft geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoeker put een vierde middel uit een schending van de artikelen 5 en 8 EVRM.

2.4.2. De schending van de artikelen 5 en 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op humanitaire gronden en stelt dat hij inmiddels enige tijd in België blijft en hier reeds een nieuw leven heeft opgebouwd; het zou een humanitair onrecht uitmaken indien de bestreden beslissing niet zou vernietigd worden.

2.5.2. De Raad heeft niet de bevoegdheid om “*op humanitaire gronden te vernietigen*”.

Het vijfde middel is niet gegrond.

2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Evenmin komt hij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS